

Alive or Not

Limit time: 0.1 sec.

- หากต้องการข้าม cutscene ให้ไปหน้าที่ 2 บรรทัดที่ 24 (ประมาณตรงกลางหน้าคั่นล่าง) -

“กำลังรออยู่เลยละ แต่คุณตรงนี้นะคงจะไม่สะดวก ไปนั่งคุยกันดีกว่า” ลิ่นเสียงของชายปริศนาที่ดูแล้วน่าจะเป็นคนที่มีตำแหน่งสูงสุดที่นี่ เขาก็พาเดินนำไป ทั้งสองคนก็ยังคงเดินตามไปแบบกลั้ว ๆ กลั้ว ๆ จนกระทั่งไปถึงห้องรับรองแขก

“เออละ ข้าเป็นบาทหลวงสูงสุดอยู่ที่นี่ เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรต้องกลัวนะ เลามาได้หมดเลย ไหนมีเรื่องอะไรอย่างนั้น หรือ” ด้วยท่าทีที่ยิ้มแย้มใจดีดูเป็นมิตร ทำให้ทั้งสองคนเริ่มกล้าที่จะเล่าทั้งหมดออกไปให้กับบาทหลวงสูงสุดฟัง

“เข้าใจแล้วละ เรื่องมันเป็นแบบนี้เอง วุ่นวายเลยสิ” บาทหลวงพูดขึ้นหลังจากที่ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด

“พอจะรู้สาเหตุอะไรบ้างไหม ท่านบาทหลวง” คุณเอ่ยถามขึ้นด้วยความรู้สึกวิตกกังวลในชะตาชีวิตต่อไปของคุณ

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ละก็นะ เหมือนเคยอ่านเจอในหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับมานาอัญเชิญ ระหว่างที่ข้าหาหนังสือเล่มนั้น พวกเจ้าก็พักที่นี้ก็สิ” บาทหลวงตอบกลับพร้อมเสนอที่พักให้ทั้ง 2 คน

“เรานะ ไม่เป็นไรหรอก เราจะไปนอนกับพ่อของเราที่โรงแรมในเมือง ต้องไปช่วยพ่อขายของที่เอามาด้วย เธอก็อยู่ที่นี้สิ ไม่มีที่ไปอยู่แล้วนี่นา” เอมมาพูดขึ้นมา

“งั้น งั้นก็ขอรบกวนด้วยนะบาทหลวง” คุณพูดขึ้นหลังจากที่มองหน้าเอมมาสักครู่แล้วครุ่นคิด แต่สุดท้ายก็ตอบตกลงไปในที่สุด

“ตัดสินใจได้แล้วละ” บาทหลวงกล่าวกับคุณพร้อมทั้งตะโกนเรียกชื่อใครสักคน “เอเลนอร์! รับรองแขกผู้นี้ที่นะ ข้าไปก่อนละ” หลังจากเวลาผ่านไปไม่กี่วินาทีก็มีใครสักคนลักษณะตัวไม่สูงมากนัก ดูเหมือนจะสูงเพียงหัวไหล่ของคุณเดินเข้ามาในห้องรับรองพร้อมทั้งพูดด้วยน้ำเสียงที่ดูประหม่า “จะ จะนำทางเอง ชะ เชิญทางนี้”

“ก็คงต้องจากกันแล้วสินะ” เอมมาพูดขึ้นมาในขณะที่คุณกำลังจะเดินออกไป ทำหน้าเศร้าพร้อมกับยิ้มหวานใส่เล็กน้อย แอบทำให้ใจคุณเต้นขึ้นมาบ้างเหมือนกัน ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่เสียงวินาทีเดียวก็ตาม

“อ้อ ก็คงต้องเป็นอย่างนั้นแหละนะ ที่ผ่านมามาจนถึงตอนนี้ขอบคุณมากเลยละ เราจะไม่ลืมทุกคนเลย ขอขอบคุณที่ช่วยชีวิตเอาไว้” คุณตอบกลับไป

“หึ งั้นก็อย่ารีบไปหาเรื่องตายอีกละ ถ้าเจอครั้งหน้าไม่ช่วยแล้วนะ” เอมมาพูดกลับมาพร้อมกับค่อย ๆ เดินออกจากห้องไป

คุณพูดไล่หลังให้กับร่างที่กำลังค่อย ๆ เดินจากไปว่า “ไว้เจอกันนะ” ทำให้เอมมาสะดุ้งเล็กน้อยแล้วหันกลับมายิ้มให้พร้อมกับพูดว่า “อ้อ!!!” แล้วก็เดินจากไป

หลังจากที่เรื่องทั้งหมดจบแล้ว เอลนอร์ก็พูดขึ้นมาว่า “ระ เรา..เอลนอร์..เอลนอร์ได้”

‘ดูเหมือนว่าเธอจะอยากให้คุณเรียกเธอว่าเอลนนะ’ คุณคิดและถามต่อเพราะอยากจะฟังบรรยากาศที่ตึงตสนั้นออก

“เอ่อ เอลน อาศัยอยู่ที่โบสถ์นี้หรอ”

เอลนตอบกลับมาว่า “อ้อ” ดูเหมือนคุณจะทำไม่สำเร็จ แต่ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงห้องพัก

“ว้าว สมแล้วที่เป็นห้องพักของโบสถ์นี้ ใหญ่โตมาก” คุณพูดขึ้นมาด้วยความประทับใจ

“มะ มีอะไรเรียกได้..ไม่ปลอดภัย..ระวังด้วย” เอลเลนพูดก่อนจะเดินจากไปด้วยความร้อนรน

‘เอเลียดูแปลกมาก ถ้ารีบและร้อนรน ไหนจะเรื่องที่จะบอกว่าให้ระวังตัวอีก มันยังงั้นแน่’ คุณคิดเล่น ๆ พรางนอนไปบนเตียงแสนนุ่มที่ไม่ได้สัมผัสมานาน ‘ว้าววว รู้สึกดีฟุด ๆ เลย’ สุดท้ายคุณก็เคลิ้มหลับไป

คุณงัวเงียจากอาการที่เพิ่งตื่น แต่ใช้เวลาไม่นานมากนักก็เข้าใจได้ว่านี่ไม่ใช่ที่ห้องตัวเอง แต่เหมือนคุณจะถูกจับมัดอยู่บนอะไรสักอย่างที่คุณเหมือนจะเป็นแท่นบูชา ‘หahaha นี่มันเรื่องอะไรเนี่ย?’ แต่ด้วยไหวพริบที่มี คุณแกล้งทำเป็นไม่ได้สติต่อไปเพื่อสังเกตการณ์รอบ ๆ ก่อน ที่นี้เป็นห้องที่บ ไม่มีหน้าต่าง แสดงว่าถ้าไม่ใช่ในส่วนลึกของโบสถ์ก็คงเป็นชั้นใต้ดิน ก่อนจะหนีเราต้องรู้เส้นทางกับสถานที่ตรงนี้ก่อน ทั้งห้องเต็มไปด้วยรูปปั้นแกะสลักที่เหมือนกับทางเข้า แต่มันมีอะไรบางอย่างแปลกออกไป สีหน้ายังงั้นละ รูปปั้นทั้งหมดในนี้มีสีหน้าที่กำลังยิ้มกว้างพร้อมกับเห็นฟันอันแหลมคมของมันทั้งหมด อะไรกัน ที่ข้างหน้าทำหน้าหลับตาเหมือนนั่งสมาธิแล้วจะบรรลุนิพพาน นอกจากนี้นี่ยังมีกลุ่มคนอยู่อีกกลุ่มที่ดูเหมือนจะเป็นนักบวชของที่นี่กำลังคุยกันอยู่ ถึงแม้จะได้ยินไม่ค่อยชัด แต่ก็พอจับใจความได้ว่ามันเกี่ยวกับปีศาจแน่นอน

ไม่นานนัก บาทหลวงก็เดินเข้ามายืนอยู่ข้างหน้าแท่นบูชา หลังจากที่ทุกคนทำความเคารพ บาทหลวงก็เริ่มพูด

“วันนี้แหละที่เราจะสร้างผลงานให้กับท่านผู้นั้น ท่านผู้นั้นจะต้องดีใจกับของขวัญชิ้นนี้มากแน่ ๆ” ทุกคนให้ร้องด้วยความยินดี บาทหลวงพูดต่อ

“เอละ ทุกคน มันใกล้ถึงเวลาแล้ว พวกเรามาเตรียมตัวเริ่มสวดบูชาทั้งผู้นั้นกันเถอะ”

คุณคิดในใจ ‘ไม่ได้การแล้ว ข้ากว่านี่ไม่รอดแน่ แต่เท่าที่จำได้ เรามีหอกที่ใช้ล่าสัตว์อยู่ในกระเป๋านี้’

‘โอเค งั้นจังหวะเมื่อไหร่จะพุ่งไปแทงบาทหลวงแล้วเสร็จแล้วจะทยานออกไปทางประตูตรงนั้น’

หลังจากที่ตกลงกับตัวเองเสร็จ ก็เริ่มทันที คุณคิดในใจ เรียกหอกที่เก็บเอาไว้ออกมา แต่เอ๊ะ ไม่เห็นมีหอก มีแต่หน้าต่างแจ่มเจี้ยนขึ้นมาว่า “เนื่องจากไม่ได้ใช้งานหลายวัน จึงต้องทำการยืนยันตัวตนใหม่” ‘เอ!!!! ตอนนี้นะเนี่ย งามจริงงงงงงงงง!!!’ แต่ถ้าไม่ทำก็คงไม่รอดแล้วละ เขาก็เอา คุณเริ่มอ่านใจหอกทั้งหมด พลัง Passive โปรแกรมเมอร์เลเวลเต็มเริ่มทำงาน

เพื่อที่จะเปิดคลังเก็บของที่ถูกผนึก เควสถูกเงินมาถึงแล้ว คุณจะต้องแลกเหรียญ ไซ แคนันแหละ

- Input บรรทัดที่ 1 ใส่ชนิดของเหรียญทั้งหมดที่มีเป็นจำนวนเต็ม
- บรรทัดที่ 2 ใส่จำนวนเงินทั้งที่ต้องการจะแลกเหรียญเป็นจำนวนเต็ม
- Output แต่ละบรรทัด ให้บอกจำนวนเหรียญที่แลกได้ โดยต้องแลกจากเหรียญที่มีค่ามากที่สุดก่อน
 - ถ้ามีชนิดของเหรียญที่รับไม่ใช่จำนวนเต็มบอก ให้พิมพ์ “Just because a thing can be done, does not mean that it should be done.” และจบการทำงาน
 - ถ้าแลกเหรียญเสร็จแล้วมีเศษเงินเหลือ ให้พิมพ์ “Change” พร้อมกับจำนวนเงินที่เหลือ

ตัวอย่างอยู่หน้าถัดไป

Input	Output
Coins: 1 5 2 20 10 Cash: 69	20: 3 10: 0 5: 1 2: 2 1: 0
Coins: 1 2 3 4 5 Cash: 42	5: 8 4: 0 3: 0 2: 1 1: 0
Coins: 1 Cash: 10	1: 10
Coins: 10 5 Cash: 19	10: 1 5: 1 Change: 4
Coins: 1 2 0 -1	Just because a thing can be done, does not mean that it should be done.

ในที่สุดก็สำเร็จ พร้อมนะ 3 2 1... คุณใช้คัมหมะของหอกตัดเชือกที่มีดอยู่ออกจนหมดแล้วกระโจนเข้าไป
บาทหลวงที่กำลังสวดภาวนาอยู่ จึก บาทหลวงเอาแขนมารับไว้ได้ทัน แต่อย่างน้อยก็สร้างความเสียหายได้พอสมควร คุณ
รีบดึงหอกออกแล้วไปต่อ ข้างหน้านั้นมีนักบวชคนอื่นมาขวางทางเต็มไปหมด คุณจำเป็นต้องใช้วิชาการแทงที่ได้มาจาก
ตอนล่าสัตว์มาใช้ ‘อีกแค่นี้เดียว จะฝ่าออกไปได้แล้ว เยี่ยม ไปเลยยยยยยยย’ ยังคิดไม่ทันจบ สติเริ่มเลือนลาง ก็ล้มไป
ที่ห้องตัวเองก็พบว่าหอกที่เต็มไปด้วยแสงสีทองแห่งทะลุมองของคุณไปเสียแล้ว

‘คงจะได้แค่นี้สินะ’ คุณคิด พร้อมกับที่มีเสียงบาทหลวงดังตามหลังมา “ไอบ้านี้ ต้องรุนแรงจนได้ ยากจะให้
ของขวัญท่านจอมมารแบบเป็น ๆ สักหน่อย โถ่เว้ย” เมื่อบาทหลวงพูดจบ ประสาทสัมผัสรับรู้ทั้งหมดก็ถูกปิดผนึกลง

“เฮือกกกกก” คุณปร่งเสียงออกมาพร้อมกับสะดุ้งพรวดขึ้นมา เมื่อตั้งใจมองให้ดีแล้ว ที่นั่น...

“โรงพยาบาลนิ?”

“ตื่นแล้วหรอ!!! ฮืออออ นี่กว่าเธอจะไม่ฟื้นขึ้นมาซะแล้ว ทำไมถึงทำแบบนี้ ฮือออ” ในขณะที่ใครบางคนกำลังพูดอยู่ข้าง ๆ แต่กลับไม่ได้เข้าหูเลย เพราะสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้ามันทำให้คุณตงตะลึงยิ่งกว่า

“ทำไมเราถึงอยู่ในสภาพนี้...” เมื่อจ้องมองไปที่ร่างกายของคุณ ฐูที่ท้องที่เพ็งโดนแทงนั้นหายไป แต่ขาของคุณถูกพันไปด้วยผ้าพันแผลสีขาวเต็มไปหมดทั้ง 2 ข้าง ยิ่งไปกว่านั้น ขาของคุณเหลือความยาวอยู่เพียงแค่เหนือหัวเข่าขึ้นมาเล็กน้อย

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?!” ดูเหมือนคุณจะเสียสติไปแล้ว